

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdanjih, in sicer: vsakotek v petek, jutranje izdanje opoldne, večerno izdanje pa ob 5. uri popoldne, in stane z „Gospodarskim Listom“ in s tako drugo uredniško izredno prilogo vred po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 6.—
pol. leta 3.—
četrt leta 1.50
Posamične številke stanejo 6 kr.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“, A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez depozitane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1.20.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje).

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. popoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravištvu ostane tam, kakor doslej, t. j. v Gosposki ulici št. 9.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.

Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravnistvo.

Oglaš in postanice
se računajo po peti vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje širke po prostoru.

Naročnino in oglašje je plačati loco Gorice.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovensko knjižnico“, katere izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakoletno 1 gld. 80 kr. — Oglašje v „Slov. knjižnici“ se računuje po 20 kr. peti vrstici.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Učiteljstvu.

Po prvem obnem zboru pol. društva „Sloga“ dne 25. maja t. l. me skušajo spraviti v nasprotje z učiteljstvom in duhovščino. List dr. A. Gregorčiča in A. grofa Coroninija „Gorica“ se od prvega početka sem trudi to nasprotje poostriiti in gg. učitelje in duhovnike prepričati, da spletkarim proti prvim in hujskam proti drugim. Že od jeseni 1898. sem imel okoli sebe, posebno v „Čitalnici“, ovaduhe, ki so prenašali vsako besedo, izgovorjeno v zasebnih pogovorih s člani čitalniškimi, iz katerih bi se dalo sklepati, da sem nasprotnik učiteljev ali duhovnikov, ali da skušam pridobiti ene in druge različnim potom za svoje namene. Predzadnja številka omenjenega lista pa mi naravnost očita laž, da sem pisal v list „Soča“ proti učiteljstvu. Bilo je to tik pred obnem zborom „Zaveze učiteljskih društev“. Zato izjavljam, da od onega članka učitelja, ki je prišel v „Slovenskem Narodu“ boj za zboljšanje položaja učiteljem na Goriskem pa do obnega zbora „Sloge“ nisem storil niti črke v noben list. Dopisoval in dogovarjal sem se v tej zadevi edino le z gosp. učiteljem A. Vrtovcem v Tolminu. Po obnem zboru 25. maja sem pisal posamezne članke, ki so

*) „Gorica“ je storila to s posebnim nelepim namenom, in to ona „G.“, ki vsak hip očita dr. Tumi, da hoče pridobiti učiteljstvo z nečestnimi sredstvi. — Očividno je imela „G.“ namen, nahujskati zborovalce „Zaveze“ proti dr. Tumi — in sicer nahujskati jih z lažjo. Zategadel sem pisal iz Gradca predsedniku „Zaveze“ pismo, v katerem sem povedal — resnico, namreč: da dr. T. ni pisal niti črke od vseh onih člankov, dopisov in notic, ki so se nanašali na oni pe-reči učiteljski boj v teku zadnjega leta. Še več: dr. T. me je večkrat svaril, naj bom vendar bolj previden ter naj ne hodim za vse druge po kostanj v žrjavico, ker mi niti hvala ni ne bode. Rekal mi je celo, da ni vse do cela tako, kakor je bilo v „Soči“ zatrevano nasproti učiteljskim dopisom v „Narodu“. Jaz dr. Tumi nisem verjel, nisem ga poslušal ker sem imel v druge več zaupanja in se mi je zdelo naravnost izključeno, da bi bili mene nalašč krivo informovali.

Žal, da se je docela obistinilo svarjenje dr. Tume! Po letošnjem aprilu sem dobil dokaze, da sem

imeli namen, vzbuditi pozornost občinstva na notranji politični položaj ter razmišljati o njem. Po obnem zboru 20. julija sem vse svoje članke podpisal s polnim imenom. Nečem zatrevati učiteljem, da sem se vedno zanimal za nje, ker so gg. učitelji že ponovno izjavili, da jim ne gre „za sladke besede“. Ne morem torej drugega storiti, nego sklicevati se na svojo preteklost, in naj sodijo učitelji po njej, kakega misljenja moram biti. Bil sem sam od jeseni leta 1876. do spomladi 1879. provizoričen podučitelj na ljudski šoli v Postojni. Poznam kot tak dobre in slabe strani učiteljev. Stopil sem v ta stan z vso vmeno 17-letnega mladeniča, navdahnjen po naukih profesorjev učiteljskega, ki so nam slikali učitelja kot največjo oporo človeški družbi in vsemu napredku. Zato sem iskal spoštovanja prebivalstva, med katerim sem imel delati, s tem, da sem se lotil poučevanja mladine s pravim navdušenjem in izven šolskih ur sebe izobraževal. Mislim, da se smem z dobro vestjo sklicevati na prebivalce trga Postojna, da mi isti dajo spritevalo, da sem v meni poverjeni šoli spolnoval ne le vestno svoje dolžnosti, marveč čez določeni mi čas prostovoljno mnogo deloval. Poleg šole sem se pripravljaval za meščanski izpit ter predelal prvo zimo obsirno Danie-lovo geografijo, drugo in tretjo zimo pa

bil v nekaterih važnih spornih točkah naravnost in vedoma krivo informovan — in to celo v slučajih, ko sem zahteval resničnih podatkov. In na podlagi nerresničnih podatkov sem potem zavračal nekatere napade v „Narodu“. Ali sem jaz kaj kriv na vsem tem? Zdej pa, ko sem se rešil takih informatorjev — vidim iste „Narodove“ dopisnike v njih družbi, da zopet lažejo na drugačno kopito! Taki zvezi — prosit!

Izjavljam torej še enkrat, da so lažnjive vse trditve „Gorice“, ki se nanašajo na zvezo dr. Tume s „Sočo“ v učiteljskem vprašanju. Nasprotno so bili v tem oziru vedno solidarni tisti, katere danes „Gorica“ zastopa. Tudi oni dopisi, notice itd. proti Medveščeku, na katere se ta sklicuje v tiskovni uradi in hoče z njimi mene slikati — so prihajali iz srede njegovih sedanjih zaveznikov. Jaz nisem imel z M. nikdar kakega osebnega spora, bila sva dobra tovariša in prijatelja, a dopise proti njemu sem sprejemal, ker so prihajali iz peresa veljavnih pristašev, ki zdaj rabijo enako veljavo pri — „Gorici“. Vidite — taka je resnica! Javnost naj pa — sodi! A. Gabršček.

jagod; v modrih očeh ugasuje polagoma plamteči pogled. Da, gotovo bi bil tudi umrl, toda šo o pravem času mu je priskočil na pomoč njegov gospod. Podal mu je viteški meč in imenoval ga grota narbonskega, a nekega lepega dne mu je še kot nevesni priskočil — ponosno krasotico.

V Tolosi in drugih mestih ter po deželi na okoli se delajo velike priprave za vojko; provencaški vladar je prisegel, da hoče ukrotiti upornega podložnika.

Vse zastave podrejenih grajščakov in mest so že zbrane; bojne čete stopajo proti Antibu in se zbirajo pred obzidjem sovražnega mesta.

Folchetto, ki mu jezi na strani, dé prijazno Rajmund: „Zakaj vedno tako otožen? Tvoja lepa žena, po kateri ne prestanu vzdihujeti, bo kmalu tu.

Seveda, prezgodaj sem te odtegnil od nje; toda zdaj že diha proti Narboni jadnik, katerega sem poslal, da jo semkaj privede.

Minil je dan, v katerem je bila pričakovana Nelda, minil je drugi, tretji in četrti, a jadnika ni še nazaj, in zaželjene krasotice še ni.

Že se je udalo oblegovano mesto in padla je s stolpa sovražna zastava. Tedaj zasede Folchetto svojega zvestega belca, kajti nič več na svetu ga ne more zadržati.

Proti svojememu zaželenemu gradu jezdi sam neprestano celi dan, a ko pride do neke vasi ter dvigne oči proti mostovžu neke gostilne, ob katere vzhajajo pljusajo besneči valovi, zagleda plakačo žensko, ki se ozira po morju.

Po postavi lepega života, po podobi obraza, po kroju obleke zazdi se mu, da je ona. Trepetaje se bliža — o, ni dvoma več, ona je, Nelda!

Pusti konja na cesti, in ves prestrašen steče k njej: „Ti, moja žena“, zavpije, „si tu, sama, in se jočeš? . . . povej mi, pa zakaj?“

S spuščeni lasmi, blede, toda z odločnim izrazom v obličju, s prezirljivim posmehom na trepetajočih

Schlosserjevo zgodovino in Scherrovro literaturno zgodovino. Spomladi in poleti sem se bavil z rastlinstvom in živalstvom ter nabral herbar do blizu 1000 domačih vrst rasti in do blizu 500 metuljev in broščev. Za tretje poletje sem se pripravil s sedaj pok. bivšim nadučiteljem v Senožeah, g. P. Kavčičem, da bi napravila zbirko ptic in amfibij, sebi v pouk in šoli v korist. Vse moje načrte kot učitelju in ves moj trud pa je preprečila nehvaležna roka politike. Kot 18-letni provizorični podučitelj sem se drznil izraziti ob volitvah v deželni zbor kranjski za narodnega kandidata Obreza proti nemčurskemu odvetniku dr. Dewu in od tistega časa sem padel v nemilost pri šolskih oblastih, drznil sem se zoperstaviti osnovanju „Zweigvereina“ nemčurskega „Lehrervereina“ pod pokroviteljstvom sedaj pok. dež. šolskega nadzornika Pirkerja. Stem je bila moja karijera kot učitelj spodkopana. Čutil sem kruto roko kranjskih ustavovercev, in ni je bilo takrat osebe, ki bi me bila mogla braniti proti uradni oblasti. To so dejanski podatki iz zgodovine mojega življenja, in iz teh naj sodijo gg. učitelji, zakaj sem se bil l. 1897. pri obnem zboru „Zaveze“ v Celju izrazil za oni del predloga dr. Ebenbocha, kateri daje upliv deželnim poslancem in deželnim odbornikom pri šolskih oblastih. Kakor danes stvari stoje, učitelj ne more braniti učitelja v marsikaterem položaju, ko sedi nasproti c. kr. dež. šol. nadzorniku, c. kr. šolskemu referentu pri namestništvu in Nj. Eks. c. kr. namestniku; če se pa drzne zavzemati gotovo stališče, mora tudi računati z negotovo bodočnostjo. Nisem se potozal za predlog dr. Ebenbocha dalje, kakor toliko, da je prepusiti odločilno besedo v šolskih zadevah zastopnikom deželne avtonomne oblasti. Politika afera me je torej izločila iz vrst javnih učiteljev.

*) Iz tega je razvidno, kako podlo je rovanje „Gorice“ proti dr. T. na podlagi „Zavezinega“ zborovanja v Celju! Dr. T. se ni potozal za Ebenbochov predlog v celoti, marveč za jeden del! „Gorica“ je pač najmanj poklicana, sčuvati vsled tega učiteljstvo proti dr. Tumi, ker dr. Gregorčič stoji v tem oziru kar na stališču pastirskega lista avstrijskih škofov! — Uredn.

ustnicah se je krasna ženska obrnila proti njemu de-juje: „Stoj daleč od mene in poslušaj!“

Pristno, starodavno plemsko rodovino si se ti, revež, drznil oskraniti v moji osebi: kajti povzdignil si je pač nad plebejce, a nikakor te ni storil plemenitega tisti tvoj malovredni gospod, ki me je spravil v tvoje roke.

Jaz nisem mogla prenašati te sramote, zadane našemu rodu, in, oh! da bi se maščevala, sem zaupala nekemu britanskemu vitezu.

A on me je izdal. Nekega jutra, prebudivši se iz spanja, sem vstala in videla, kako naglo je plula po morju ladja, ki je odnašala krutega izdajalca. Dvakrat sem na to videla vzhajati in dvakrat zahajati sonce, tava sama in vsa ujokana po teh neznanih obalah. Tuji tukajšnji rod je pa s prstom kazal za menoj, a smilila sem se i njemu.

In sedaj, kaj mi ostaja še? Mari naj bi te prosila odpuščenja, ko te sovražim? — O, takó malovredna še nisem. Kar si videl, naznani mojemu očetu in roci mu za me: z Bogom!

To rekši se z vso silo zaletí, in z glavo navzdol skoči v vodo, a po obrežju so zasliši pljus in presunljivi krik.

Oh črne podvodne pečine je zadelo nežno teló, ter izginilo, da ga ni bilo videti več. Le bela tančica se je prikazala na vrh, a valovi so tam okoli zarudeli.

Le jedne solze ni kanil vitez; kakoršen je bil v bojni opravi, se je tiho oddaljil od tam.

Vetrovi divjajo, in morski valovi se penijo; z neke ladijce gleda še vitez cvetočo, milo domovino, katero je zapustil za vselej.

Odpravil se je med severne megle in že je dospel na britanske obali. Tam se je srečal z baronom, ki mu je njegovo srečo razrušil.

Nastavila sulico in od daleč si zdirljato naproti; konja se s tako silo trešča ob prsi, da je jeden poginil.

H kratu sežeta po mečju; urno kakor blisk padajo teški udarci ter odpravljajo od ščitov in šlemov.

teljev in ne moja prosta volja. Po svojem izstopu sem si moral služiti kruha kot domači učitelj in vzgojitelj v blagorodni družini F. Progerja, moža železne energije, rodom iz francoske Švice, ki si je z lastno majo kot prost natakak po svoji inteligenci in neutrudljivosti pridobil premoženje in zgradil velik hotel v Postojni. V tej družini sem našel hrano in zavetje, izučil sem se francosčine in deloma laščine in angleščine. V prostih urah sem nadaljeval nabiranje rastlin ter zahajal k edinemu tedanjemu prijatelju g. kaplanu Resniku v Postojni. Gotovo bode ta gospod kranjskim duhovnikom še dobro v spominu. Bil je najstrožjega klerikalnega misljenja, ali razumela sva se v marsičem. On je bil, ki me je napolnil, da sem se poprijel zopet študij. Kot izboren lainec me je navdušil za rimske in grške klasike, in še danes se spominjam, kako mi je navdušeno razlagal podobo iz Eneide, kako vzburkano morje vzdiguje in vije moraki pesek in ga spet polaga po globočini. Kakor so mi bili spridili enkrat pedantični profesorji vsak ukus do latinščine in grščine, tako me je njegova navdušena beseda sprijaznila z latinsko in grško slovnico ter me odločila, da se pripravim za zrelostni izpit za gimnazij. Vsako nedeljo popoldne mi je pojasnjeval, kar sem si izpisal tekom tedna, in pod njegovim nadzorstvom sem napredoval v pol leta toliko, da sem se odločil, izstopiti iz družine Progerjeve ter z majhnimi prihranki iti v oktobru 1880. v Trst pripravljat se za izpit. Po kratkih mesecih sem bil primoran vstopiti kot učitelj na javno višjo deklisko protestantsko šolo v Trstu. Dasi sem imel vsaki dan 5 solskih ur in sem bil primoran poučevati še 2 do 3 ure posebej po družinah, nisem izpusil izpred oči stavljen si naloge ter sem v juliju l. 1881. napravil zrelostni izpit na drž. gimnaziju v Trstu. Po izpitu me je vendar zopet vleklo k učiteljstvu nazaj. Dasi sem bil takrat popolnoma več francosčine in za silo laščine in angleščine, sem imel izborna priporočila za naprej, vendar sem vložil prošnjo pri c. kr. dež. šol. svetu v Ljubljani, naj se me sprejme zopet kot

A naposled je Folchetto, teško vzdržuje sapo, z divjo radostjo porinil izdajalca ostrino v sredo srca.

Smrtobledo je sedaj obličje, na katerem je videti še vedno izraz strastne protije. Nesrečnoč si pritisne desno roko na prsi, omahne in umrje.

Tedaj spravi zmagalet meč v nožnico, pogleda barona, ki mu leži ubit pred nogami, a lice se, mu vendar ne zjasni.

Na skrajni meji Španije, na vrhuncu gore, ki se strmo dviguje nad morjem tam nasproti zeleni Provenči stoji samostan, ki ga je ustanovil Brunon.

Nekateri izvoljenci so zbrani tam gori in se živijo z zelišči in čudnimi koreninami, nosijo kapuce, pognane globoko doli na obraz, in so oblečeni v debele kute, ki jih mučijo, in katerih ne smejo sleči celo življenje.

Po mostovžih, podprtih s stebriščem, odzvanja glas zvona. Redovniki stojé nemi okoli odprtega groba in se gledajo žalostni.

Kdo je tisti starček, ki leži na tléh z rokami, prekrizanimi na prsih? Nestalna svetloba neke baklje mu sedaj razsvetljuje obraz. — On je Folchetto, narbonski grajščak, ki umira.

Obilna srebrna brada mu sega doli čez vrv, s katero ima prepasano obleko, in kakor on teško diha, se mu dviguje in znižuje liki morski valovi.

A med čisto misli njegove duše, ki ima kmalu stopiti pred svojega stvarnika, se klibovaje vrtva neka podoba, katere ni moglo ugnati toliko let pokore.

Kakoršni je videl zadnje trenutke njenega življenja, s črnimi lasmi, spuščeni po ramenih, vajo ujokano, blede v obličju, in vendar oí tako krasno, prav taka se mu še sedaj prikazuje v njegovi domišljiji, nezvesta žena.

Sveti starček, zakaj se ti utrinja solza, ko umiraš? Kaj te še vpenirja? — Oh, razumem te: nje, ki si jo toliko ljubil, se ne nadejaš zagledati med izvoljenci v nebesih!

(Dalje pride).

MARCO VISCONTI

ZGODOVINSKI ROMAN

✱

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

(Dalje)

Krasen kakor roža, ki se razcveta v majnikovem solnce, je bil Folchetto, mlad dverjanč Rajmunda toloskega, izurjen v orožju, smel in uren, ter izboren pesnik.

Kdor bi ga videl o prazničnih dneh, trdno držečega sulico, svetega na svojem belcu po bojišču, primerjal bi ga svetemu Juriju, premagalcu zmaja.

Če bi ga potem pa slišal prebirati strune svoje tamburice in peti mlo pesmico, ko mu plavi kodri obroblijo krasni obraz, moral bi ga osupjen gledati, kajti tedaj je podoben bolj angelju nego človeku.

Najhrabrejši bogataši ga želijo imeti na svojem dvoru, in vse provencaške krasotice vzdihujejo po njem; a zvesti dvorjaniči ljubi le svojega kneza in svojo dragico.

Ta je hči nekega barona iz Salamauske, zove se Nelda; krasotica s črnimi očmi in lasmi, a lici belimi kot sionova kost. V celí Tolosi ni deve bolj krasne pa tudi ne bolj ponosne.

Toda prevzetnica se neče udati mladeničevi ljubezni. „Diši še po kovčaji“, dé nejevoljno sama s seboj; o ne, ne, takó nizko se ne skloni baronova hči!

Dvorjaniči plaka in zbiva noč in dan svoje tožbe v strune tamburice; sklada in peva pesmi o njej sami. Teka proti kvintani in lomí tam kopje, a zastoj je ves njegov trud.

Zató on vene kot cvet, ki se na grmu suši. Njegov mili obraz medli, gine z njega boja zrelih

prostega učitelja na javno solo, če tudi eno-razrednico na deželi. Tudi te podatke iz svoje zgodovine navajam edino le zato, da naj učitelji iz teh sklepajo, ali spoštujem učiteljski stan ali ne. Moja prošnja za sprejem je bila a limine odbita. Zbog tega se tudi nisem mogel posvetiti na vseučilišču zgodovini, literaturi in lingvistiki in potem profesorskemu stanu, ampak sem bil siljen postati jurist. In tudi kot jurist-sodnik sem ostal učitelj našega prostega ljudstva. Z mirno vestjo se sklicujem na spričevanje slovenskih kmetovalcev v tržaški okolici, v tolminskem okraju in v goriski okolici, da sem bil v prvi vrsti sodnik-učitelj. Vzbuditi pravno zavest je bila vsikdar moja prva naloga. Gledati in razmišljati o gospodarskem položaju našega prebivalstva pri sodnih razpravah in obravnavah nisem nikdar zamudil. Na te podatke se moram sklicevati, da dokazem, da sem vsikdar čutil poklic učitelja, in ako sem toliko let živel in delal tako, se mi pač danes ne bode moglo odreči zanimanje za ta stan in več kot to, ljubezen do tega stanu. Nečem pobijati tega, kar se je prenašalo iz vsekdanja zasebne govorice, kar se je donášalo v kroge lista „Gorica“, ker je več ali manj prepodlo. Ne morem kazati na drugo nego na svojo zgodovino, dokler mi ne bode moč v dejanju pokazati, da sem iskren prijatelj učiteljev in učiteljstva. Kot deželni poslanec res nisem mogel skoro nič storiti; razlogi pa so skratka ti: l. 1896. in 1897. sem bil popolnoma podložen v vsakem oziru „narodnemu vodstvu“ in nisem hotel siiti nikdar s svojimi nazori in predlogi za učiteljstvo, vedoč, da zanje ne veje Bog vé kako ugoden vter. Učitelji sami pa do tedaj tudi niso zahtevali javno nobene posebne akcije dež. poslancev za se. Dež. zakon l. 1896. je bil prirejen še 1894. in 1895., predno sem postal dež. poslanec; zavlekel se je bil le zaradi formalnih nedostatkov do zasedanja l. 1896. Takrat je učiteljstvo bilo zadovoljno s predlaganim zakonom, in ni bilo čutiti ne le nikakih nasprotstev in kritike, marveč se je celo z veseljem pozdravila ona mala pridobitev. Ko so jeli učitelji zahtevati več, takrat so se bile duri dež. zbora za nas že zatvorile. L. 1898., ko se je slovenska stranka po dr. A. Gr. in A. grofu C. pogajala z ital. stranko, takrat sem že vedel, da zaidemo in torej tudi vedel, da ne bode moč pomagati niti našim vinogradnikom niti našim učiteljem. Naglašal sem že pri obnem zboru „Sloge“ 25. maja t. l., da sem lastniku „Soce“ A. G., se predno je bil znan izid pogajanj, označil svoje stališče ter se izrekel, da naše „narodno vodstvo“ — popolnoma zavozí. Če sem tudi od tega „narodnega vodstva“ pričakoval, da stavi svoje zahteve glede učiteljstva in sem predlagal, naj se potegne poleg dež. šolskega zaloga za to, da se stanove kategorije učiteljskih plač 500, 600, 700 z dosedanjimi dokladi in z regulacijo pokojnine po vzgledu državnih uradnikov, sem vedel, da ta predlog propade, kakor vsi drugi. Mesati se pa v delovanje „narodnega vodstva“ nisem smel. Saj mi nekateri učitelji še danes zamerjajo, da sem se izrekel proti „narodnemu vodstvu“, kako sem bil mogel storiti kaj takega l. 1898., ko so se pogajanja pričela?

Dr. Henrik Tuma,
deželni poslanec in odbornik.

DOPISI

Od meje. — Saksidovski in Obmejski sta opisovala v dopisih v „Soči“ razne komisije, ki so nas tekom leta obiskovale, da bi se konečno vendar kaj učinilo v prosep naših divnoromantičnih obmejnih krajev. Zadnji dopisnik je zaključil našo kroniko s podatki o vseh konkurenčnih ali skladovne obravnave za zgradbo nove cerkve. Sklicuje se na to, da povsod povprašujejo, kedaj vendar pričnemo z zidanjem. Ker je bilo vže toliko opisovanja, bobnanja, in kokodakanja, odgovarjamo: „Festina lente“, „Langsam aber sicher“. Nekateri nam predbacivajo, da se nahajamo v idealih, vtopijah in domisljajah, ter nas plašijo s trditvami, da zgradimo zapotoško cerkev „o Sv. Nikoli“. Res da je nam vpriporjenih od strani „vto-kistov“ in „rekurzarjev“ polno zatvornic, pretnic in krizalk, kar oni zasledujejo naša pota ter vlagajo s pomočjo najspretnjših zakonitih jurističnih kapacitet, vtok na vtok pa se jim zdrse, ker s protivtoki jih onemogočimo, porinemo in pahnemo s kartami nazaj. Zanašajoči se na izrek „guta cavat lapidem“ in tolažeči se z samozavestjo, da tudi pogum, odločnost, doslednost in druge sovrsne tekmujoče sile nekaj veljajo, pospešujejo zmago opravičeni stvari, marljivo tvorimo gradivo. Kakor dela našim poslancem zgago abstinence, tako nam patronat in način skladbe. Tukaj je osre-

dotočen „punctum saliens“, da ne pri-demo do sporazumjenja, da z vpeljat-vami zakasnevamo, da „ezemo po polzevi“ pti ter rijemo liki krt na desno in na levo. Cerkev, občina in patron so trije odločujoči cinitelji, ki so dolžni po skladovni postavi „pro rata portione“ s tretinjsko tangentno prispevati k zgradbi cerkve. Kje pa je naš patron? Prvotno je imela patronat zapotoške cerkve grofija v Kojsem ter prispevala celo letnih štirideset dukatov k vikarjevi plači. Grofija je vbožala, se razkosala ter razprodelala, tako da nimamo več niti patro-nata niti dukatov. Vsak treznomisec človek je mnenja, da je najboljši potronat država, najboljši in najzanesljivejši kongrua dav-karija; tam se ni treba klanjati, zadostuje le kolek in podpis, vse drugo je le beracija, srednjeveška odvisnost, stanovsko poniže-vanje, kojega so se drugi stanovi vže davno otesli. Zidanje novih šol, cerkva, uradnih poslopj, zgradbe železnic, cest, višanje plač, vse po novodobnem kroju, po spretno učinjenih načrtih, po nobles, v katero se ogrinja prosvilljeni osamosvojeni vek, zahte-va čbino žrtve, sredstev in skladb, zato treba organizovati, osamosvojiti i poljedelca, s postavitvami in zadrugami mu kazati pot do boljsega blagostanja, mu odpreti toke, da se pridelki podraže. Če kmet dobro stoji, se deležni vsi stanovi njegovega blagostanja, se vsem dobro godi.

Dandanes je denarja dovolj, pa pogubo-nosna svetovna spekulacija ga je nagroma-dila v žepe posameznikov, židov, kapitalistov in magnatov. Taki bi radi imeli prvenstvo, uživali hočejo vse časti, vse ugodnosti, vse blagoslove, sedeti v prvih klopih brezplačno, od svoje obilnosti pa bi nič ne dali za zidanje nove cerkve, ali pa toliko kolikor siromaki in koloni. Ljudje božji, saj cerkev ni hlev — kdor ima, ta naj da. Vskliki, kakoršni so se slišali povodom skladovne obravnave!! Vera je prosta reč, cerkev je postranski zavod, nobedna oblast ne more kmeta prisiliti, da bi prispeval k zgradbi, če sam noče. Mi ne bomo ubogim cerkve zidali, bomo rekurirali do skrajnosti!!

Pravica mora zmagati, in upornike užene v kozji rog postava ali pa roka božja. Po-stava jih je vže obsodila k po-tvni konku-renci, zato jih srbi in skrbi, k i razsodba skladovne obravnave je bila proglašena in objavljena dne 17. t. m. po občinskem ob-hodniku, proti koji je čas ugovarjati na c. k. namestništvo v 14 dneh. Na podlagi konku-renčne obravnave z dne 16. marca 1899. glede zidanja nove cerkve v Zapotoku spq-znava c. kr. okr. glavarstvo v smislu po-stave § 57. zakona 7. maja 1874. D zak. L. št. 50. z ozirom na določbe deželne postave z dne 29. nov. 1863. dež. zak. L. št. 2. eks. 1864. sledeče:

Zidanje nove vik. cerkve v Zapotoku, z ozirom na to, da je ta stara nepopravljiva, vlažna, temna, tesna, zdravju škodljiva ter ne vstreza zahtevam bogocastja, se mora smatrati po soji uradnega zvedenca za ne-obhodno potrebno. Potreba je bila pripo-znana od vseh občinarjev kakor tudi od cerkvene in občinske oblasti. Ta - le cerkev se bode izdelala po načrtu, ki ga je na-pravil c. k. cestni mojster Barich po navo-dih stavbinskega oddelka.

Z ozirom na to, da so se občinarji zavezali, da podro staro cerkev, da ograjo okoli cerkve sami učinijo, da les sami oskr-be, nadalje z ozirom na to, da ni treba po-praviti zvonika, ker je v dobrem stanu, od-pade skladovna svota okoli 2000 gld. in treba je pokriti stroške 8000 gld. kakor tudi stroš-ke za načrt in prevdarek v znesku 150 gld., kateri so bili že vplačani iz cerkvenega premoženja.

Od omenjenih stroškov odpade 2000 gld. na cerkveno premoženje, ostalih 6000 gld. prevzame sama občina, odštevis morebitno vladno podporo potom milosti.

Kako se pokrije občinski delez stavbne svote, o tem določi starašinstvo v smislu postave, ko postane ta razsoja pravokrepna. Natančna določila o začetku zidanja, in komu je podeliti delo, pod katerimi po-goji, bode moralo skleniti starašinstvo; proti tej razsodbi, katera naj se v občini objavi, dano je vdeleženem prosto, pritožiti se na c. kr. namestništvo v Trst v 14 dneh.

V skladovnem zapisniku je bilo zabele-ženo, da vlada podeli temeljem dobro vte-meljene prošnje, uvaževaje položaj, 2000 gl. Ta točka se pri razsodbi ni uvaževala, ker verski zalog tukaj nima patronata; zato ni dolžan nič pomagati. Visoko namestništvo je oblju-bilo, da hoče potom milosti prispevati, če se vpeljatve pravnim političnim potom izve-dejo in če se učini strokovnjaški načrt od vladnih organov.

Ko se je zgubil privatni navezeni pa-tronat, ga je hotela vlada sama vsprejeti v svoje krilje in področje; takrat so samo-oblastni kolovodje upili: „Mi bomo sami patroni, mi ne potrebujemo nobednega, da bi komandiral našo cerkev“ ter so z vtoki prepričali nameravani dobrohotni čin, kojega sedaj pogrešajo. Žali Bog, tako je: kmet ima dostikrat glavo v mehu, če ga pa kdo opozori, pa „u Bauernstolz“ ne dopusti do živega, ta pa je v obmejni Idrjski dolini v raznih metamorfozah in porcijah in sega do darilnika. Potrebni smo cerkve kakor riba vode, ker sedanja je plodišče vseh go-laznij. Duhovnik, upravljajoč daritev, ne ve, bi li na rubrike pizil ali na golazni, ki la-zijo okoli kelha: gosenci, metulji, pajki, mrčes.

Cerkev nima orgelj, prižnice, spovednice, ob-hajilne mize ne klopi itd. Prijala bi k več-jemu za shrambo poljskih jesenskih pridel-kov. Odtod vsakoletna angina, oslabljenje ljudij v cerkvi, ker je cerkev v zemljski du-plini in nima zraka. Ta cerkev je v pravem pomenu besede tlačilnica in morilnica pa-stirja in ovčič in na meji.**

Nekropolski.

** (Take razmere so pač škandalozne. Kaj ni nobeno prave rešilne roke?! Ur.)

Domače in razne novice.

Osebnost. — Minister za nauk in bogocastje je imenoval učitelja na c. kr. vavdnici v Gorici g. And. Lasiča okraj-nim šolskim nadzornikom za tolminski okraj.

Starašinstvo občine Tomaj je ime-novalo v svoji seji dne 17. t. m. gospoda dr. Petra Laharnarja, c. kr. okr. glavarja v Sežani, svojim častnim občanom radi za-slug za občino.

Naravnost gorostasno. — Primorski List* hvali naše okrajno glavarstvo, — da je svojim organom javnega reda zapove-dalo, naj čuvajo, da bi se ne godili neredi, kakor so se n. pr. v Celju itd. — „glede na sitnosti, ki so se pokazale povodom zbo-rovanja „učiteljske zaveze“ v Gorici“. Torej tako! Če je okrajno glavarstvo res bilo iz-dalo kako zapoved svojim organom, da naj čuvajo, da bi ne prišlo do neredov sploh, je storilo le svojo dolžnost in nič drugega, kar vendar ne zasluži hvale, k večjemu pri-znanje. Ali treba se poudarjati, da takih ne-redov kakor v Celju se ni bilo bač, kar smo sklicuje se na pisavo „Corriera“ jasno do-kazali. Naše okrajno glavarstvo ni storilo gledé na zborovanje „Zaveze“ niti koraka, ki bi zaslužil hvale, pač pa polno korakov, ki zaslužijo najostrejšo grajo in največje ogortenje. Kako lepo je skrbelo za javni red, spricuje dejstvo, da je prepovedalo po ho-telih prenočišča slovenskim učiteljem, kateri bi bili, da so prišli vsi, ki so nameravali, ostali na cesti izročeni na milost in nemilost nahujškanim in plačanim goriskim barabam! To ti je res lepa skrb za Slovence v Go-rici, ki zasluži pohvale!! Seveda, Slovenci so po izreku „narodnega vodstva“ v „Go-rici“ — „narodni fanatiki“, zato pa treba pohvaliti okr. glavarstvo, ker tako po oče-tovski skrbí za nje. Slovenci v Gorici so maio hvaležni „Pr. l.“ za tako pisavo, in gospodje na okrajnem glavarstvu, ker so celo pohvaljeni od slovenske strani gledé na svoje postopanje pri učiteljski skupščini, se sme-jejo v pest!

V Gorici je pač malo drugače kot pa v varnem Solkanu!

Slovensko katoliško delavsko društvo je imelo dne 10. t. m. svoj občni zbor. Iz blagajnikovega poročila je posneti, da od meseca julija do konca leta 1898. je imelo društvo dohodkov 792 K 60 vin., vseh stroškov vkupe pa 288 K 20 vin. Koncem l. 1898. je bilo ostalo v blagajni 504 K 40 vin. Vsaki mesec letos pride v blagajno okoli 180 K, izda se pa skoro ravno toliko. Odkar obstoji društvo, je bilo izdanih za uboge in bolne delavce že okoli 2000 gld.

„Mrtvorojeno dete“ je članek v zadnji „Gorici“, ki je najgrša ilustracija o nézdravih, hinavskih razmerah, ki so vladale med slov. deželnimi poslanci, — ter o škandaloznem hinavstvu dr. Gre-gorčiča do „Soče“ in Gabrščka. Evo dokaz!

V „Gorici“ citamo:

„Dr. Gregorčič je spoznal, kako škodljiva je abstinencia in je bil iz dna duše — proti nji“.

A — takó! Dr. Gregorčič priznava zdaj sam javno, da je bil iz dna duše proti ab-stinenci, dasi je v klubu glasoval za njo! Kakošen voditelj pa je bil ta mož?! — In kakó se je obnašal nasproti Gabrščku?! Naševal mu je vse možne razloge, ki go-voré za abstinenco, z namenom, da Ga-bršček v tem smislu zagovarja politiko slo-venskih poslancev. Hvalil je na polna usta „Sočine“ članke o abstinenci ter rekal: „Sočini“ članki povedó vse, kar se sploh da reči: kogar ti članki ne prepri-čajo — temu ni pomagati! — In vendar, pravi „Gorica“, je bil Gregorčič v dnu duše prepričan, da je abstinencia škodljiva! Da, da, ali to svoje prepričanje je skrbno čuval prav na dnu svoje duše ter je igral ulogo grdega hinavca, ne pa vodi-telja naroda. Ako je bil torej prepričan o škodljivosti abstinence, tedaj bi bil moral zastaviti vso svojo voditeljsko moč v to, da krenemo na drugo pot — ne pa da gremo dalje po poti, ki vede v po-gubo! Toda iz strahu pred grofom Alfredom Coroninijem, dr. Rojem itd. je igral ulogo skrajno hinavske politike — in mi smo „Go-rici“ le hvaležni, da je dala — „Soči“ in Gabrščku popolno zadoščenje in potrdila vse, kar je „Soča“ pisala ter so „Gorici“ — tajili!

Kakó pa je potil naš letošnji goriski razpor! Ali ne s člankom 16. aprila — po-tem, ko so slovenski poslanci zopet za-pustili deželni zbor ter sklenili abstinenco — in tedaj „Soča“ ni več hotela hvalisati tega koraka ter je rekla: Zdaj naj pa g. poslanci sami povedó, kakó mislijo z abstinenco, ali je to njih resna po-

litika ali le komedija, in ali bodo nekateri poslanci tudi odslej igrali dvojno politiko, eno v klubu, drugo zunaj kluba itd.!!! „Soča“ je takrat namignila, da z ozirom na abstinenco politiko ni edinstosti med slovenskimi poslanci, da nekateri v klubu sicer vedno za njo glasujejo, zunaj kluba pa rujejo proti nji ter skušajo ustvariti položaj, ki bi poslance pognal zopet v deželni zbor! — In čitatelji se bodo gotovo še spominjali, kakó strašno se je „Soča“ takrat zamerila prav dr. Gregorčiču in njegovim najozjim somisljnikom. Kar vzrojilo so proti „Soči“ in Gabrščku ter se pridušali na polno grlo, da „Soča“ laže, ker poslanci so o absti-nenci vsi jedini itd. Zadnja „G.“ pa je povedala, da tako zatrevanje je bilo le gola laž, le slepljenje sloven-skega ljudstva, — „kajti dr. Gregor-čič je spoznal škodljivost abstinence in je bil z vso dušo proti nji!“ — Mi vprašamo dr. Gregorčiča: Ali ni razpor med njim in dr. Tuma akuten že od znanega pisma 7. januarja?! Od takrat ni hotel imeti dr. Tuma v klubu nikake besede več! Kaj je storil dr. Gregorčič v polnih devetih mesecih, da bi slovenski poslanci opustili abstinenco, ki je po njegovem mnenju takó škodljiva? Nič!! Pač pa je z onimi famoznimi pismi na dr. Pajerja docela pokvaril ves položaj, da smo prišli Slovenci na Goriskem zares v največjo zagato! In kdo vé, ali bi ne bilo bolje, ako bi bila obveljala Tumova taktika? Slabše ni mogoče, kakor je zdaj!!

Čitatelji! Zdaj vam bo pač vse jasno! „Soča“ je govorila o dvojni politiki naših poslancev, o oficijelni v klubu in o ne-oficijelni nekaterim zunaj kluba, gra-jala je to hinavščino izvoljenih zastop-nikov naroda med seboj, in to je storila s toliko večjo pravico, ker se je zlorabila „Soča“ za najodločnejši nastop v prilog ofi-cijelne politike, proti kateri pa so neka-terniki pridno ruvali. Da je imela „Soča“ prav od prve do zadnje pike, to spricuje članek „mrtvorojeno dete“ v „Gorici“. Kar so gospodje v aprilu tajili (kajti od absti-nence so si obetali prav takrat največjih vspehov, katerih bi pa dr. T. ne bil dele-žen!), to priznava danes „Gorica“ z najpre-držnejšim čelom, ker nam je prinesla absti-nenčna nerodnost naših prvakov največjo blamažo, katero bi pa radi naprtili zopet le dr. Tumi na brbet! — Razumnikom dosti!

A. Gabršček.

Javen shod „Sloge“ v Prvačnu. — Na prostoru, določenem za veselico „Čital-nice“ in za ples (proti kateremu je nek d o v Prvačnu tako, da so se Prvačkovci tudili, da se niso udrli barjari, ki je stopil na plesišče,) je bil v nedeljo javen shod „Sloge“. Nastopil je prvi dr. Ant. Gregorčič, predsednik „Sloge“ ter drž. in dež. poslanec. Govoril je o političnem položaju na sploh, ter se potem taknil našega domačega polo-žaja. O vsem tistem, kar je povedoval na široko o neprijazni vladi, ki je naklonjena Lahom, o postopanju tržaškega namestništva, o zad-njih volitvah v državni zbor, o izgrelih v Celju, na Českem, v Celovcu itd. ne bomo govorili, ker je našim čitateljem vse o olj znano. Tudi kar se tiče našega polo- a v deželi, o pogajanjih med slovenskimi po-slanci z vlado in Italijani, o nasprotstvu italijanske stranke v deželnem zboru, o absti-nenci, o dež. šolskem zalogu, o tem, da dež. poslanci „ki držimo skupaj!“ so pripravljani iti v dež. zbor, ako se izven zbornice že dožene to ali ono, (o kateri politiki pa vla-dajo sedaj pevsem drugačna mnenja od prejš-njih) itd., se ne plača posebe omenjati, ker tudi to naši čitatelji iz časikov in privatno vse dobro vedo. Dotaknil se je tudi vipavske železnice, katere se vedno ni. (Po pisavi „Gorice“, ki je Gregorčičevo glasilo, jo je „zavozil“ — Bog vedi, kam; — dr. Tuma!) Po mnenju dr. Gregorčiča je kriv deželni odbor, ker ni preskrbel posojila 100.000 gld. Vse je pripravljeno za delo, pogoji za delo, načrti, le posojila ni! Omenil je tudi, da v dež. odboru je dež. glavar dr. Pajer nasproten slovenskim težnjam, da torej bi bil on glavni krivec, da še nimajo Vipavci železnice. (S tem torej odpadejo vse tiste laži in tista grda podtikanja, s katerimi je obisjala Gregorčičeva „Gorica“ dr. Tuma!! Kaj pa „Mont“?! Je težko govoriti, kaj ne, ker mu predseduje sam kardinal!) — Dež. odbor skrbi premalo za vinogradnike, in se vedno ni videli nikake dobre volje v tem pogledu.

Vse to pa je že staro! To Vipavci že vse vedo. Novo jim je bilo le to, da Thu-novo ministerstvo je padlo, da nimamo vzroka, jokati za njim, ter da bi bilo umestno, razdeliti gorisko deželo v dva dela, italijanski in slovenski, da potem bi bilo drugače.

Kar je onstran Soče (tudi Brda?!), naj imajo Italijani, tostran pa bi mi sami gospodarili — (ideja, ki po našem mnenju ni izvršljiva. Da bi tako malo deželo raz-delili, o tem ni govoriti, in če bi jo, tedaj bi trpeli zopet le Slovenci, ker Italijani bi vendar ne pustili Gorice! Resitve iz laške sužnjosti je nam iskati pač čisto drugje. O predmetu utegnemo še govoriti!) Ko je pre-nahal govoriti dr. Gregorčič, so mu zaklicali poslušalci „Živio“, ki je bil nekam prikrit; le tako „običajen“ je bil!

To je bilo vse! Ljudstvo, ki je prišlo na shod, se ni moglo ogreti za govornika, ker je pričakovalo od njega kot narodnega voditelja, da pové, kake načrte ima za pri-hodnost, kaj mislijo ukreniti slov. dež.

poslanci, da pridemo do deželne zbornice, ljudstvo pa je tudi čakalo, da pojasni na novo nastale razprtije v deželi, da razloži svoje stališče in „Gorice“, toda dr. Gregorčič je o tem molčal kot grob. Zakaj! Ali mu ni dopuščala vest, govoriti o tem, kar je vendar jako važen del našega političkega položaja? Pa niti besedice ni rekel. Je že vedel, zakaj ne! Kajti, ko bi bil začel govoriti to, kar piše njegova „Gorica“, bi bil obšel nevoljo in ogorčenje ljudstva na prav znaten način. Ta nevolja je pretela izbruhniti, ako bi se bil govornik lotil le kolkoli tistih nesramnostij izustiti, na katerih je njegova „Gorica“ tako bogata! Vipavsko ljudstvo ne sledi slepo dr. Gregorčiču, tega naj nikar ne misli! Kdor je bil v nedeljo v Prvačini med ljudstvom, ta je čul marsikatero besedo, pri kateri bi bila dr. Gregorčiča prišla jeza in ga rudečica oblija, kliči: „živio“, „Soča“! živio dr. Tuma! Živio Gabršček itd. so pa tudi jasno pričali, da na Vipavskem umejo prav nastale razprtije ter da se zgražajo nad pričetim razdorom, kateremu na čelu stoji zopet dr. Gregorčič.

Oglasil se je se dež. poslanec Blazij Grča, župan, pardon! župnik v Sempasu, (kateriga je na potu trla jeza, ker je čul za seboj vzklice: „živio“, „Soča“, živio dr. Tuma!), ki je govoril o raznovrstnem zavarovanju, na kar je bilo konec tega dolgega snega shoda.

Gospodje so morali, ako niso bili slepi in gluhi, se prepričati, da na Vipavskem, katero smatrajo za svoja trdna tla, ni vse tako, kakor oni mislijo in želijo, in da tudi ne bo. Zavedno vipavsko ljudstvo je proti rovarjem ter želi delovanja in ne cincanja ter se ne strinja s politiko „po starem“ temveč s tisto, ki gleda v bodočnost!

Toliko za danes! — H koncu naj omenimo še, da sta bila navzoča na shodu tudi dež. poslanca dr. Rojč in prof. Berbuč.

Veselica v Prvačini. — „Slovenska Čitalnica“ v Prvačini je slavila v nedeljo dvajsetletnico svojega obstanka prav na slovesen način. Okoli 3. ure sta sprejela „Čitalnica“ in „Sokol“ z obilno pozdravi tamburški in pevski zbor iz Šturije Ajdovščini na mostu, nato so odkorakali proti kraju, kjer je bila veselica. Veselica se je pričela ob 5^h v pevalni hiši, ki se je postavljala v prostorih nekdanjega g. Pahorja. Veselica je bila dobro oblikovana in občinstvo je bilo z njo zadovoljno. Po koračnici, katero je sviral vojaški orkester c. in kr. pešpolka št. 47 iz Gorice, je nastopil predsednik društva g. Gregorčič, okičen z dvema svetinjama in z znakom slovenske trobojnice ter govoril tako:

Slavna gospoda, dragi rojaki! Radost in veselje mi dušo polnita z nastopom na ta kraj, in stejem si v čast, pozdraviti Vas, mile mi domačine ter dole se drage mi goste iz bližine in daljine, za kar se Vam prav toplo zahvaljujem za vdanost in trud, ki ste ga imeli s tem, da ste v obilnem številu posestili slavnost našega društva, katero slavi danes dvajsetletnico svojega obstoja.

Te slavnosti ne bom na dolgo opisoval, ker prvič mi mati narava ni podarila značaja slavnostnega govornika, a drugič tudi ni moj namen o slavnosti govoriti. Toliko pa omenim, da vseh dvajsetletnega delovanja našega društva je milovanja vreden, in to radi tega, ker je vladalo v društvu večkrat le strankarstvo, osebnosti, nezloščnost in t. d. Žalostno a resnično!

O, da bi vsaj današnjo slavnost slavili sleherni navzoči, posebno pa Vi dragi domačini v zloščnosti na tihem v svojih srcih, in se vprašali, kaj je namen te slavnosti in društva „Čitalnice“ sploh, in videli bi, kako dober, kako koristen da je ta namen, kateri naj bi se razširil v vsako hišo, da bi ga spoznali ter podpirali društvo, da bi se isto razvilo, rastlo in cvetelo — dober sad rodilo v gmetni in duševni prid, kakor v blagor naroda sploh.

Želel bi, da Vam ostane današnji dan v neizbrisljivem spominu, ker spomin je krasen dar; spomin je ena najdražjih cvetic, katero je sam stvarnik udihnil v človeško bitje.

Žalibog pa da dvajsetletno delovanje našega društva, kakor večinoma slovenskih društev, ne hrani dobrih preteklih niti sedanjih spominov, in bolje bi bilo, da nam je pri tem odvzel ta krasen dar spomina.

Zato je tembolj sila, poprijeti se sredstva, ki nam bi odgnalo to prokletstvo, ki se nad nami maščuje. In to sredstvo je zloščnost v veri, v upanju in ljubezni.

To nam prinese blagostanje! Brizganje, demonstracije in trde naše pesti ne izdajo nič proti nasprotnikom in beseda „jaz sem naroden“, „živio narod“ je le formalnost, je le neko izivanje, katero nima nikoli vgodnih nasledkov.

Mi smo narodni, pravijo nekteri, a le z jezikom, v svojih srcih goje pa najhujše in najnevarnejše lastnosti, s katerimi provzročujejo strankarstvo, nevoščljivost, hinavstvo, prepire itd., kar je konečno narodu le v škodo.

Kaj pomaga narodnost takih ljudi, katerih glavni namen je, sebe povzdigniti nad zvezde, bližnjega pa pokopati v blato — ter ga končati, in če se jim to ne posreči, napno vse svoje moči zoper njega, in mesto da bi delovali za narod, delujejo le za svojo osebo, narodu pa škodujejo.

Bliža se konec tega stoletja — a ne

v tem in v bodočem stoletju ne dosežemo ničesar tem potom, ako ne delujemo vstrajno z združenimi močmi!

Ako bodo vladale nadalje med nami take osebnosti, take strankarije, propademo gotovo, ker se mogočini Rimljani so propali radi nezloščnosti, in naš narod in celo naše življenje podobno bo pustemu polju, ki ne rodi drugega kot osat in koprive.

Torej strankarstvo, nevoščljivost, nezupnost in sovražstvo naj izginijo od nas, in naj se vsepi v naša srca vera, upanje in ljubezen, katera naj ostane v nas tje do zadnjega vzdihleja.

Pozabimo na strasti in maščevanja, ki jih gojimo drug do drugega v svojih srcih, in imejmo sočutje; veselimo se z veselimi a tudi jokajmo z jokajimi!

V zloščnosti borimo se za naša naše časne in večne sreče — za narodne pravice. Oklenimo se stebra matere Slave in združimo vse svoje moči v eno samo moč, v eno nerazrušljivo moč! Kajti potem le, dokler se blišče Triglavni vrhovi, bomo srečni veseli in zvesti domu in carju Slave sinovi.

Govornik je žel za svoje lepe in času primerne besede obilo priznanja. Petje kakor tamburanje je razveseljevalo ljudi. Pa bilo je oboje tudi dobro ter je kazalo, da ima g. pevovodja Orel dovolj truda s pevci, da pa ta trud ni bil zaman. Kar očarano pa je bilo občinstvo ob nastopu tamburškega zbora. To je bilo nekaj lepega, nekaj divnega, posebno ob petju pesmi „Za vasjo“ s spremljevanjem tamburškega zbora je bilo občinstvo kar navdušeno, da se je ta točka morala ponoviti in čulo se je ogromno klikov: „Živio Vogrič!“ In g. Vogrič je res zaslužil priznanje ker je vodil svoj tamburški zbor nenavadno spretno, in so baš te točke zele največ priznanja. Kar se tiče deklamacij pesmi „Sora Alma“ in „Domovini“, moramo reči, da sta isti bili prav izvrstni. Dražestna gđna. Katnikova je z občutkom deklamovala Gunglovo „Sora Alma“, da je žela obilo pohvale in priznanja, kakor tudi je resila gđna Zornova častno svojo nalogo z deklamovanjem pesmi „Domovini“, t. j. one pesmi, ki na kratko tako markantno označuje našo ubogo domovino, „udovo zapuščeno, mater toliko sirot.“ — Živo so segale besede pesnikov v dušo poslušalcev, ki so se ob enem spominjali njega, ki na bližnjem hričku na Gradišču boheha.

Žal, da je odpadla nameravana igra. S kratka: veselica je vspevala prav dobro, in prepričani smo, da „Čitalnica“ v Prvačini utegne prirediti še več takih lepih veselic v nedeljo. Treba je le še malo dobre volje, in potem se uresniči besede g. predsednika, ki merijo na to, da bi se društvo povzdignilo v pravem pomenu besede.

Po veselici se je vnel živahen ples, pri katerem je sviral vojaški orkester.

„Šolski Dom“ — „Gorica“ — „Narodna tiskarna“. — Ker samooblastna gospoda pri „Gorici“ preseljuje te dni svojo tiskarno in uredništvo „Gorice“ v prostore „Šolskega Doma“ vključno resni nejevolji velikega dela tistega rodoljubnega občinstva ki je požrtvovalno podpiralo to šolsko društvo, — in ker je moral priznati sam dr. Gregorčič v zadnji „Gorici“, da so se tekoči dohodki zadnje čase znatno skrečili — je skušala zadnja „Gorica“ ta samomorski korak veliko opravičiti s tem, da je napisala zavijarski in lažljiv članek. Mi smo vsi reči že pojasnili, ne da bi bila „G.“ mogla nasprotno dokazati, zato ponavljamo na kratko.

Kar se tiče nove posojilne hiše in v njej prostorov za „Goriško tiskarno“, je Gabršček pač dovolj lepo povedal, da se je trudil že 4 leta, da bi prešla ta hiša v narodne roke, in da bi med drugimi dobil za posteno najemščino tudi on primerniške prostore. To se je mislilo in izvršilo, se predno je „Gorica“ ugledala grešno luč sveta. In ako je Gab. že tolikim našim podjetjem preskrbel varno streho, je pač umevno, ako je mislil tudi na-se, kajti vsa njegova podjetja so eminentno narodna, če tudi bi pri njih postal — slovenski Rotschild!

Drugče je z „Gorico“, njeno tiskarno in s „Šolskim Domom“. To društvo je nastalo ob podpori vsega naroda; Gabr. in „Soča“ imata zanj velike zasluge — a zdaj se je vmesalo v naš strankarski boj in se izkorišča za namene „Gorice“, katere večina dobrotnikov „S. D.“ prav nič ne mara.

Mi pa moramo svečano protestovati proti ostudni laži pobožnih „Goričanov“, da je „Soča“ pričela kaj boj proti „S. D.“ — Narobe, „Soča“ je hotela obvarovati „S. D.“ vsake škode, ker je opozorila na nevarnost, ko je ta „S. D.“ že zaresno pretela. Saj je znano, da je prihajalo največ darov po „Soči“, a od junija so darovi skoro ponehali, ne da bi bili prihajali na upravnost „Gorice“. Nam so ljudje pisali in osebno zatrjevali, da za „S. D.“ ne dajo nič več, dokler bo služil nakanam „Goričanov“. Ko se je pa pokazala nevarnost se bolj očitno ob ponesrečeni tomboli v Št. Petru, — šele na to smo se oglašili in povedali, v kako navarost je spravila „S. D.“ strankarska zloraba. Da ljudje niso hoteli kupovati srečk za tombolo, to so nam povedali tisti, ki to najbolje vedo. Povedali so nam to tudi ljudje samil! Ta nam je povedal, da je kupil vselej najmanj 100 srečk za vse svoje delavce, a letos le 5, — oni je dejal, da jih je kupoval vsaj po 20, a letos nič itd. — na to šele smo se oglašili — ter v zmerni obliki po-

vedali, kakršna nevarnost preti društvu, ki bi moralo stati nad strankami!

Vse drugo klepetanje „G.“ je tendenciozna laž, ki ima namen — dalje zlorabiti „S. D.“ v strankarske svrhe! Da „Sočani“ ne bodo v take namene odpirali pregloboko svojih žepov, kdo naj jim to zameri?

Nikdo rad ne kupuje nasprotniku bica, s katerim mu bo oni mazal hrbet! — Iz tega je razvidno, pravilno postopanje „Soče“ in grdo strankarstvo „Gorice“. V tem oziru ne bomo več polemizovali.

„Slovenska Čitalnica“ v Dolnji Vrtojbi je preložila namenjeno veselico na 15. oktobra. Takrat se bo vršila veselica v dvorani. Več prihodnjic.

Od bor.

„I martiri“. — Izvedeli smo, da nekateri gorški Lahoni so zložili pesem z naslovom „I martiri“, v kateri opevajo mučenika Codermaza in Corsiga. Besedila se nimamo. Če ga dobimo, ga priobčimo. Obravnava proti Codermazu in Corsigu v Inomostu bo šele meseca decembra, ker vsi uradni akti so laški, in te je potreba prevesti na nemški jezik.

Slavnost v Korminu. — V nedeljo je društvo „Societä Cormonese Austria“ v Korminu slavilo lepo slavnost blagoslovljenja društvene zastave. Ob jednom so odkrili v društvenem sedišču mal kip cesarja. Slavnosti se je udeležilo tudi veteransko društvo iz Gorice, katero je odšlo kip z lavorikovim vencem.

Novo slovansko podjetje v Trstu. — Kakor morejo razvideti cenjeni čitatelji iz inserata, ki ga priobčujemo danes, je tvrdka R. Pretner otvorila novo spedijsko poslovnico. G. Pretner je po mnogoletnem poslovanju izbornu izvežban v spedijski stroki in hoče svoje podjetje zasnovati v čim večem obsegu, tako, da bo mogel ustrezati naročilom iz vseh slovanskih pokrajin Avstrije. Mi ga najtopleje priporočamo našim trgovcem, ki imajo zvezve s Trstom.

Razgled po svetu.

Konec Thunovega ministerstva. V soboto, to je tisti dan, ko je prijavila uradna „W. Z.“ zadnje nagodbene predloge, katerih uveljavljenje je bilo mogote samo vsled brezprimerne požrtvovalnosti in v evropski zgodovini brezprimerne samozatajevanja slovanskih narodov, tisti dan je bilo ministerstvo Thun-Kaizl vrženo obstrukciji kot zrtev pred noge. To je že tretje ministerstvo, katero se je žrtvovalo nemški nestrpnosti. Slovani nimajo vzroka žalovati po Thunu, ali ker je to sramotna kapitulacija pred Wolfom, mora Thunov padec v vseh slovanskih krogih obuditi skrajno ogorčenje. — V soboto ob 9. uri dopoludne se je sešel ministerski svet in je sklenil, podati demisijo. Ob 10. uri se je grof Thun odpeljal v Schönbrunn in je cesarju izročil demisijsko prošnjo. Cesar je izjavil, da se v kratkem odloči. — Po vročitvi demisijske prošnje grofa Thuna je cesar sprejel Alfreda Liechtensteina v posebni avdienci in mu je naročil, naj sestavi novo ministerstvo. Liechtenstein te naloge ni prevzel definitivno, nego samo obljubil, da poskusi sestaviti novo vladu. V političnih krogih se sodi, da ima Liechtenstein jako malo upanja na vspeh, ker tako na desnici kakor na levi nimajo zaupanja do njega. Češki veleposelniki prigovarjajo češkimi poslancem, naj odnehajo glede jezikovnih naredb in naj se dajo vprič v Liechtensteinov voz, a doslej brez vsakega vspeha. — Usoda Thunovega ministerstva je bila odločena že v Meranu. Thun je moral cesarju sporočiti, da ni nič upanja, da bi deloval drž. zbor, in da bi izvolil delegacijo, in s tem je postal odstop neizogiben. Nemška obstrukcija bi tudi sedaj ne bila zmagala, da ji ni priskočil na pomoč minister zunanjih del, grof Goluchowski. Ta je, hotel strmo glavi desnici in ministrstvo, izsilil, da se je zahtevala izvolitev dek. acije v najkrajšem času, in ker temu ni bilo možno ustreči, je moral ministerstvo pasti.

Liechtenstein baje ne more sestaviti kabineta, in zato se govori o uradnem ministerstvu, s katerim pa tudi najbrže ne bo nič. — Pri cesarju so bili v avdienci Liechtenstein, grof Osvald Thun in grof Fran Thun. Desnica je še vedno solidarna ter se brani vsakega uradnega ministerstva.

Slov. posl. Povše je na posvetovanju desničarjev izjavil, da Jugoslovani ostanejo solidarni s Čehi: „Mi z Vami in za Vas, Vi z nami in za nas“!

K položaju. — Načelniki desničarskih klubov so imeli v soboto dopoludne kratko posvetovanje. Jaworski je naznanil, da jih takoj skliče, čim dobi sestava novega ministerstva konkretno obliko. Izjavil je zajedno, da ne vstopi noben Poljak v ministerstvo, če bi v njem sedel kak zastopnik nemškoliberalnega veleposelstva.

„Vaterland“ javlja, da se ni odločeno, ali sestavi Liechtenstein koalicijsko ali uradniško ministerstvo, na vsak način pa da bo on predsednik novi vladi. „Neue Freie Presse“ pa trdi, da je Liechtensteinova kandidatura že v vodc padla in da pride na krmilo uradniško ministrstvo s samimi sovražniki Slovanov.

Fuchs je pismeno odpovedal za soboto sklicano pravno konferenco, se predno je dobil sklenjeno naznanilo načelnikov nemških klubov, da se konferenca ne udeleža.

Nar. Listy“ javljajo, da je razveljavljanje jezikovnih naredb sklenjena stvar.

Trde, da je prišel odločen trenutek in pravijo, da je Čehi sicer lahko poginati v opozicijo, uklonili pa da se ne bodo. Če hočejo imeti voditelji države vojno s češkim narodom, je prav. Čehi so pripravljeni. „Politik“ potrja, da je Goluchowski priskočil obstrukciji na pomoč in strmoglavil Thuna, ki pa je svojega padca tudi sam kriv, ker ni imel nikake energije.

Obsodba v Belomgradu. — Obsodba je bila izrečena včeraj. Kneževič in Tajsić sta bila obsojena na smrt. Kneževiča so včeraj popoldne ustrelili. Tajsić je v Črnigori, kamor je bil ubežal pred par meseci. 12 jih je obsojenih na 20letno ječo v težkih verigah, 7 v 5letno ječo in na 2 leti v ječo bivši minister Tausanović. Bivšega ministerskega predsednika Pasica, ki je bil obsojen na 5 let, je kralj pomilostil ter je Pasic že prost.

Raznoterosti. — Neki italijanski list je prinesel te dni novosti, da pride Dreyfus v Opatijo. — Na Reki ustanavljajo Italijani iz Trsta, Istre in Dalmacije društvo, katero bi se imenovalo „Ausonia“ ter bi slo na roke društvu „Lega nazionale“! — Italijanskega pomorskega kapetana Jos. Calabresa so na Reki zaprli, ker je bil na sumu, da je ukradel 14 sodov neki tvrdki ter jih odpeljal saboj. Calabrese je bil v preiskovalnem zaporu, ali je že izpuščen. — V Slavoniji in v Sremu se je pojavila kolera med zivaljo. V nekem kraju so nakrat poginile vse gosti. Pravijo, da so jo zaneali iz Bosne. — Danes pride na Dunaj bolgarski knez Ferdinand. Stanoval bo na dvoru. — V Krakovem se vsi te dni shod slovanskih novinarjev. Na istem so Poljaki poudarjali svojo solidarnost z ostalimi Slovani, kar je dobro uplivalo glede na sedanji položaj.

Narodno gospodarstvo.

Kako je davčnemu oblastvu napovedati osebni dohodek. Konec. — Pod točko H. se zahteva, da napovemo dohodke iz glavniske imovine. Če imamo kaj denarja naloženega v hranilnici ali pa izposojenega, potem je pod to točko zapisati obresti, katere nam donaja na leto dotična glavnica.

Pod točko F. se zahteva napoved nekaterih drugih dohodkov, ki se pa ne tičejo kmetijskih gospodarjev.

Ker se prihodki iz kmetijstva, poslopij, samostojnih podjetij itd., katere je navesti pod točkami od A. do F., menjajo, in sicer od leta do leta, zaradi tega je navesti povprečne prihodke zadnjih 3 let. V to svrhu so na dotičnih tiskovinah za premlajive dohodke tudi odločeni posebni predalčki, zaznamovani s številkami 1, 2, 3 in 4. V prvih treh predalčkih je napisati prihodke zadnjih treh let, v četrtem predalčku pa povprečni prihodek.

Prav ta ureditev nam bodi nov opomin, da si uredimo za svoje potrebe pravilno knjigovodstvo in da zapisujemo vse, kar treba, da dobimo potrebne podatke; kajti pri davčnem oblastvu imajo le računsko knjigo dokazilno moč, dotični se z golimi besedami in z golimi številkami nič ne doseže.

Če smo na sprednji strani popisali vse svoje prihodke in jih sesteli, potem je na drugi strani navesti se naslednje stroške in sicer:

1. neposredne davke in doklade; davčni zakon sicer pravi, da se ti stroški lahko upoštevajo in odtegnejo že spredaj pri izračunanju čistega dohodka, ki ga imajo od zemljiške posesti ali poslopij itd., bolje pa je, da te stroške še le tukaj navajamo.

V našem izgledu smo izdali za davke in doklade 40 gld. Nastopne stroške pa moramo na tem mestu posebej navajati, in sicer:

2. obresti za dolgove in rente; recimo, da smo plačali za vknjižen (hipoteten) dolg 35 gld. obrestij;

3. trajajoča bremena, na pr. dajatev izgovorjenega užitka, katerega vrednost je treba tukaj napisati;

4. prispevke za bolniške blagajne in druge take zavode, in

5. premije za zavarovanje življenja; recimo, da znašajo 25 gld.

Kar nam ostane po odbitku teh stroškov, to je podvrženo osebni dohodnini.

Da na kratko ponovimo, bi bila napoved osebnega dohodka naslednja:

1. iz zemljiške posesti	1070 gld.
2. iz poslopij	60 .
3. iz samostojnih podjetij in opravil	— .
4. iz službenih prejemkov itd.	— .
5. iz glavniske imovine	— .
6. iz drugih prihodkov	— .
skupaj	1130 gld.

Od te vsote jo odšteti:

1. davke in doklade	40 gld.
2. obresti za dolgove	35 .
3. trajajoča bremena	— .
4. prispevke za bolniške blagajne	— .
5. premije za zavarovanje življenja	20 gld.
skupaj	95 gld.
Znašajo torej vsi dohodki	1035 gld.

Na tretji strani kaže sedaj pojasniti
določke iz zemljske posesti, ki so napore-
dani z zneskom 1070 gld. Potrebne podatke
za isto nadrobno razložitev dobodkov in
stroškov dobimo v blagajnični knjigi in v
knjižici za prideleke.

Dunajska borza

26. Sept. 1899.

Skupni državni dolg v notah	99 gld. 90 kr.
Skupni državni dolg v srebru	95
Avstrijska zlatna renta	117 85
Avstrijska krona renta 4%	100 25
Ogerska zlatna renta 4%	117 45
Ogerska krona renta 4%	95 15
Avstro-ogerske bančne delnice	90 01
Kreditne delnice	368 150
London vista	120 60 1/2
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58 95
20 mark	11 79
30 frankov	9 56 1/2
Italijanske lire	44 45
C. kr. cekini	5 69

Dobro vpeljana zavarovalna družba

nametava vstanovit glavna zastopstva v Trstu, pogla-
viteljnih mestih Istre, v Gorici, v Gradiscu, Trentu in
Dalmaciji. Poleg pi vizije za nabiranje in vplačila je
tudi primerna plača. Samo dobro akreditirano in
zmožne osebe naj pošiljajo ponudbe na naslov: A.
B. 1200 anonončna ekspedicijska M. Dukes N. 11.
Dunaj V/O.

Iščejo se

dobro izveščane predice.

Plačilo je najboljšje.

Naslov: Predilnica Šagrač v Zdravščini.

Anton Pečunko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča
pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,
briskih, dal-
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na
vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56
litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

C. kr.
kroji vsa-
kateremu
razumijo.

Martin Poveraj,

trgovec, civilni in vojaški krojač
v Gorici na Travniku št. 22. I. nadstr.

Bogata zaloga vsake vrste blaga
gotovih oblek, perila in vseh spada-
jočih priprav za obleke vsakega
stanu.

Novo blago došlo za spomladansko in
letno sezono iz avstrijskih in angleških tovarn
se vdobiva v moji zalogi. Vdobiva se blago
tudi nižje vrste od 68 kr. meter naprej, to
j. 3 m 25 cm za celo obleko stane 2 fl.
21 kr. Dobivajo se patentirani hla-
niki, kateri na pasih od hlače ni treba gum-
bov, služijo tudi, da se hlače besijo, da se
ne zvijajo.

Sprejemajo se naročila za izdelovanje
oblek tudi za dame fineje vrste po vsakateri
zahtevajoči modi. Kdorkoli vkupi pri meni
blago, mu je prosta volja si delati kjer hoče,
ker pri meni je blago prav po ceni.

Delo je nekaj dražje, ker se siva
večinoma z rokami. Izdelane obleke so tako
po ceni, da ceneje ni mogoče zahtevati.

Oskrbništvo posestva barona Evge-
nija Ritter-Záhony v Monasteru pri
Ogleju prodaja:

teleta

najimenzitnejših mlečnih pasem in
prešičke
za rejo in za pitanje znamenite
Yorkshirske velike pasme.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladničar
v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za
birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za
mnogobrojna naročila ter obljublja solidno
postrežbo po jako zmernih cenah.

Nova kavarna

„ALL' AURORA“

na Kornu.

Podpisane, lastnik kavarne „Com-
mercio“ na ribjem trgu, naznanja slavn.
občinstvu, da je otvoril dne 16. t. m.
podružno kavnarno „All' Aurora“ na
Kornu. Ista je najmoderneje urejena ter
preskrbljena z vsemi slov. in drugimi
listi; skrbel bode tudi za točno postrežbo
ter se nadeja obilega obiska

udani

ALOJZIJ MICHELAZZI,

lastnik kavarne

All'Aurora na Kornu.

Oglas.

Podpisane si usoja naznanjati slavn.
občinstvu, da je v smislu namestništvenga
odloka z dne 14. avgusta 1899. št. 18114,
vdobil koncesijo na lastno ime za delovanje

„Novega pogrebnege društva“.

Trudil se bode, da o takih prilikah —
po ugodnih cenah — kmalu prihititi z mno-
ginimi olepšavami in dekoracijami, da se mrtvim
na sijajen način kaže pravo spoštovanje.

V Gorici, 19. septembra 1899.

Alojzij Zlanič.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena trdka
E. Riessner, v Nanski ulici 3,
(nasproti nunki cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu
svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsak-
vrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrob-
nih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd.
vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje
točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo
S. el.) tiskarno šk na perilo. (P. el.)

Podpisana priporočata slavnemu občin-
stvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno
prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n
pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinje-
vec, domači tropinovec, fini rum, različna vina,
goružice (Senf), Ciril-Metodovo kavo in Ciril-
Metodovo mlo ter drugo v to stroko spadajoče
blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«.

Anton Bertolotti

kamnosek

v Gorici na Franc-Jozefovi cesti št. 33.

Zaloga

nagrobnihih speminkov vseh slogov

po ugodnih cenah

od 8 do 200 gld.

!! Nezaslišano !!

191 predmetov za samo gld. 2.

- 1 krasna pozlačena ura, jamčena tri leta.
- 1 pozlačena verižica.
- 1 krasen etui za smodke.
- 1 fino toaletno obrobijeno zrcalo s pokrivalom.
- 1 notes vezan v angleško platno.
- 1 oprava zapestnih gumbov iz double-zlata I. vrste.
- 1 oprava naprsnih gumbov iz double-zlata I. vrste.
- 1 par uhanov iz double-zlata I. vrste z vdelenimi biseri.
- 1 zelo koristna pisalna oprava.
- 1 toaletno mlo prijetne vonjave.
- 72 najboljših jeklenih peres.
- 25 finih pismenih zavitkov.
- 25 pol fnega pismenega papirja in
- 50 koristnih predmetov za gospodinje.

Imenovanih 191 krasnih predmetov razpošilja za samo
2 gld. (ura sama stane toliko) švicarska izvozna hiša

H. SCHEUER, Krakovo

Josefsgasse št. 46.

Kar ne ugaja se sprejema nazaj v teku 8 dni.

Ilustrovani ceniki zastoj in franko.

Anton Obidič,

cevljar

v Semeniški ulici št. 4

v Gorici,

priporoča se

za raznovrstna naročila po meri

za gospe in gospode.

Naročila se izvršuje hitro.

Trgovina z jedilnim blagom

G. F. Resberg v Gorici,

v Kapucinski ulici št. 11

ter podružnici na Kornu št. 2

priporoča to-le blago:

Sladkor — kava — riž — masl — poper — sveče —
olje — škrob — jočmen — kavine primaso — meke
— grje — drobne in debele strobe — turšico — zeb
— sol — meke za p'anje — kis — žveplo — cement
bakreni vitriji itd. 3 90 8

Zaloga pristnega dalmatinskega žganja na debele
ter pristnega črnega in belega vina.

Veliki prazni sodovi iz Srbije

iz hrastovega lesa z železnimi
obročji, od 2, 7, 20, 30 do 70
hektolitrov, 6--7 cm debelosti
v glavi, popolnoma zdravi, so
na prodaj, kakor tudi kadi
različnih velikosti. — Natanč-
neje se izve pri g. L. Sternu
na Franc Jožefovi cesti št. 9.

R. PRETNER-TRST

via Geppa št. 5.

Spedijska in komisijska poslovnica.

Vsprejme

vsakovrstna zastopstva.

Priporoča se slavnemu slovenskemu trgov-
skemu svetu in drugemu občinstvu za vsake vrste
posiljalne bodisi o dovažanju v Trst ali izvažanju
iz Trsta. Preskrblja vse potrebne manipulacije na
carinskih uradih, vsprejmlje blago v pohrano.

Oprti na veliko izvežbanost, pridobljeno v
10-letnem delovanju v tej stroki, zagotavlja lahko
najtočnejšo postrežbo.

R. Pretner.

Korespondenca se vodi v slovenskem, hrvatskem,
češkem, nemškem in italijanskem jeziku.

„Prva mizarska družba“

v SOLKANU pri Gorici

je otvorila 1. maja t. l. v novih prostorih
gosp. Otona Lenassija
mehanično tovarno vsakovrstnega pohištva
ter strgarskih izdelkov.

Izdelovalo se bode z najnovejšimi stroji
vsako delo, spadajoče v mizarsko in stru-
garsko obrt.

V svoji veliki zalogi v Solkanu,
kjer se bode prodajalo na drobno in
debelo, ima v veliki izbiri najmoder-
neje izdelanega pohištva za spalne
in sprejemne sobe ter za salone. —
Nadalje ima v zalogi vsakovrstne
strgarske izdelke.

Pismena naročila je pošiljati direktno
na tovarno, kjer se izvršuje točno in solidno.
Tovarna se nahaja nad Lenassijevim
mlinom, zaloga pa v hiši št. 8 v prostorih
„Uršulink“.

Razglas.

S privoljenjem c. kr. namestništva v Trstu
se otvorijo v Cerknem štirje novi živinski
seminji, in sicer:

1. Sredpostni ponedeljek; ako je ta dan
praznik, en dan kasneje.
2. Dne 23. aprila; ako je pa ta dan
praznik, en dan pozneje.
3. Dne 14. septembra; ako je ta dan
praznik, en dan kasneje.
4. Dne 4. novembra; ako je pa praznik,
potem pa drugi dan.

Prvi semenj se otvori vže v tekočem
letu dne 4. novembra.

Opozarja se živinorejce in živinske
kupce na novo vpeljana živinske semnje.

Zupanstvo v Cerknem na Goriškem

dne 14. septembra 1899.

A. Kosmač, župan.

Dobroznana gostilna

ANTONA VODOPIVCA

pri

Petelinu

v

Trstu

v

ulici Ghega

št. 7.

je v bližini juž-
nega kolodvora
jedina narodna
g. stina

s prenočišči,
katera toči pristna bela in črna
vina iz Vipavske doline.
Kuhinja domača z okusno pripravljenimi jedmi.

Dobi
se
povsod

Kalodont

priporočano
najbolje sred-
stvo za čišče-
nje zob.